

BARIŞI KORUMA

Doç.Dr. Cenker Korhan Demir
Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
ckdemir@gmail.com

ÖZET

Barışı koruma adı altında yapılan faaliyetler ilk başladıkları dönemden bu yana niteliksel ve niceliksel olarak değişim ve dönüşüme uğramıştır. Barışı koruma operasyonlarının günümüzdeki uygulamaları geleneksel ilkelerin dışına çıkarak kuvvet kullanılması ile ilgili sınırlamalara ve devletlerin egemenlik alanına meydan okumaya başlamışlardır. Bu anlamda 'insancıl müdahale' ve 'koruma sorumluluğu' gibi kavramlar tartışma gündeminde yerini almış ve barışı korumanın sınırları insan hakları söylemlerini önceleyerek 'egemenlik ilkesi'nin aleyhine genişleme göstermeye başlamıştır. Bunun yanında, çatışma ortamlarında yaşanan değişim, sadece uluslararası hukukta kuvvet kullanmanın meşruiyeti tartışmalarına neden olmamış, aynı zamanda müdahalede bulunan birimlerin yapılarında ve kuvvet büyüklüklerinde değişime gidilmesini gerekli kılmıştır. Bu kapsamda, farklı yapıdaki güvenlik örgütleri, bölgesel örgütler, uluslararası hükümet dışı örgütler ve kuruluşlar barışı koruma faaliyetleri içerisinde artan ölçüde yer almaya başlamışlardır.

ATIF İÇİN: Demir, Cenker Korhan, "Barışı Koruma", *Güvenlik Yazıları Serisi*, No.32, Kasım 2019.
https://trguvenlikportali.com/wp-content/uploads/2019/11/BarisiKoruma_CenkerKorhanDemir_v.1.pdf
DOI: 10.13140/RG.2.2.36010.98243

**BM barış
operasyonlarını
beş başlık
altında
incelemektedir:
çatışmaların
önlenmesi, barış
yapma, barışı
koruma, barışa
zorlama ve
barışın inşası.**

Bu çalışmada barışı koruma faaliyetleri üzerine kavramsal tartışmalar, tarihsel gelişimi ve günümüz operasyonlarının özelliklerine yer verilecektir. Barışı koruma, Birleşmiş Milletler (BM) ve diğer bölgesel örgütler tarafından yürütülen barış operasyonları çerçevesinde bir kategoridir. BM tarafından hazırlanan *United Nations Peacekeeping Operations: Principles and Guidelines* başlıklı belge barış operasyonlarını beş başlık altında incelemektedir (United Nations [web], 2008): Çatışmaların önlenmesi, barış yapma, barışı koruma, barışa zorlama ve barışın inşası. Barış operasyonlarının bu şekilde sınıflandırılması yürütülen faaliyetlerin incelenmesinde kolaylık sağlamasına rağmen, uygulamada faaliyetlerin bu tür bir ayrıma tabi olmadığı, çoğu zaman iç içe geçtiği görülmektedir. BM çerçevesinde 2000 yılında yayınlanan Brahimi Raporu'nda belirtildiği üzere, 'barış inşacıları barışı korumacıların desteği olmadan görevlerini yerine getiremezken, barış korumacılar da barış inşacılar işlerini yapmadan alanı terk edemezler' (United Nations [web], 2000).

Geleneksel barışı koruma, tarafların uzlaştığı bir barış antlaşması ile başlar ve bunun koşullarının takip edilmesi görevini yerine getirir. BM tarafından görevlendirilen misyonlar tarafından icra edilen geleneksel barışı koruma faaliyetleri üç temel prensibe sahiptir: Tarafsızlık, tarafların rızası, meşru savunma ve BM Antlaşmasının öngördüğü durumlar dışında kuvvet kullanmama. Öte yandan yıllar içinde barışı koruma programlarının devletler arası savaşlardan sonra silahlı kuvvetlerin ayrılması ve ateşkes ortamının gözlemlenmesi gibi askeri ağırlıklı modelden, asker, sivil ve jandarma/polis gibi farklı unsurların içinde olduğu daha karmaşık bir yapıyla sürdürülebilir barış ortamı koşullarının tesis edilmesi için yapılan her türlü faaliyeti kapsar hale geldiği belirtilmelidir. Bu nedenle, barışı koruma diğer barış faaliyetlerini de kapsayan daha geniş bir ifade olarak kullanılmaya başlanmıştır.

Barışı koruma operasyonlarının ilk örneği 29 Mayıs 1948'de Orta Doğu'da Filistin üzerine Arab-İsrail çatışmaları kapsamında kurulan 'Birleşmiş Milletler Ateşkes Gözlem Örgütü' (*UN Truce Supervision Organization / UNTSO*)'dür. Halen sürdürülmekte olan bu operasyon ile birlikte günümüze kadar BM otoritesi altında ya da kararıyla 71 barışı koruma operasyonu icra edilmiştir. Bunlardan 57'si sona ermiş, 14 barışı koruma operasyonu ise halen devam etmektedir (UN Peacekeeping Operations, 2019).

Barışı koruma operasyonları genel olarak dört nesile ayrılmaktadır. Yoğunlukla yürütülen faaliyetlere göre bunlar geleneksel barışı koruma, sivil görevler, barışa zorlama, barış inşası olarak isimlendirilebilirler (Kenkel,

BM tarafından
icra edilen
geleneksel barışı
koruma
faaliyetleri üç
temel prensibe
sahiptir:
tarafsızlık,
tarafkların rızası,
meşru savunma
kuvvet
kullanmama.

2013). İlk nesil operasyonlar, yukarıda da belirtildiği gibi, UNTSO ile başlar ve 1949'da Cemma-Keşmir ateşkes hattında kurulan 'Birleşmiş Milletler Hindistan ve Pakistan Askeri Gözlemci Grubu' (*UN Military Observer Group in India and Pakistan / UNMOGIP*) ile devam eder. Devletler arasındaki açık şiddet ortamının engellenmesi ve Vestfalya düzeninin korunmasını amaçlayan bu dönemdeki operasyonların öncülü çatışan taraflar arasında ilan edilen ateşkes ve BM Güvenlik Konseyi'nin misyonun başlamasına yönelik aldığı kararlardır. Bu dönemdeki operasyonların temel amacı, daha sonra yürütülecek barışçıl çatışma çözümü çabaları için uygun ortamın oluşturulmasıdır. Bu amaçla klasik barışı koruma görevleri olarak hasım güçler arasında pozisyon alınır, sınırların gözetlenmesi ve askersizleştirilmiş bölgelerin izlenmesi gibi faaliyetler icra edilir.

Geleneksel barışı koruma operasyonlarına ilk meydan okuma 1956'da Süveyş'de görev yapmaya başlayan UNEF (*UN Emergency Force*) misyonu ile meydana gelmiştir. Öncekilerinin aksine BM Genel Kurulu kararıyla oluşturulan bu misyonla, her ne kadar geleneksel barışı koruma prensipleri korunsun da ilk kez, müdahale kuvvetlerinin geri çekilmeye zorlanması ve ateşkes hattında devriye görevleri icra edilmesi için 6.000 kişilik silahlı bir birlik görevlendirilmiştir (Kenkel, 2013: 126). Bu değişim, sahadaki sorunlarla ilgilenmek üzere küçük birimlerin kullanılmasının etkisizliğinin kabul edilmesi anlamına gelmektedir. Ayrıca ilk kez bu operasyonla birlikte askeri güçler mavi bere ile BM işaretlerini kullanmaya başlamışlardır.

Barışı koruma operasyonlarındaki anlayış değişikliği, 1960 ile 1964 arasında icra edilen BM Kongo Operasyonu (*United Nations Operation in the Congo / ONUC*) sırasında devam etmiştir. ONUC'un temel görevi çatışma bölgesinde düzeni sağlamak ve Belçika kuvvetlerinin geri çekilmesini kolaylaştırmak olmasına rağmen, sahada karşılaşılan sorunlar nedeniyle misyonun görev tanımı değiştirilmiş ve Kongo'nun başkenti Katanga'da güvenliği sağlamak için gerekli bütün tedbirleri almak şeklinde güvenlik kuvvetleri yetkilendirilmiştir (Diehl, 2008: 45-46). Bu aynı zamanda BM kuvvetlerinin barışı koruma, barışı inşa etme ve barışı zorlama faaliyetlerini ilk kez birlikte yürüttüğü misyon olarak dikkat çekmektedir. Böylece geleneksel barışı korumanın anlamı gözlem ve izleme görevlerinden barışa zorlama için gereken minimum kuvvet kullanmaya doğru evrilmeye başlamıştır.

Bu özelliğinden dolayı barışı koruma operasyonlarının, BM Antlaşmasının VI. bölümünde tanımlanan 'çatışmaların barışçıl yollardan çözümü' ya da VII. bölümünde ifadesini bulan 'askeri güç kullan'maya tek başına girmediği görülmektedir. Bu nedenle BM eski Genel Sekreteri Dag Hammarskjöld tarafından yapılan bir benzetmeyle, barışı koruma operasyonlarının BM

Günümüze kadar

BM otoritesi

altında ya da

kararıyla 71

barışı koruma

operasyonu icra

edilmiştir.

Bunlardan 57'si

sona ermiş, 14'ü

ise halen devam

etmektedir

Antlaşmasının 6,5. bölümüne uygun olduğu ifade edilmektedir. Yine de bu dönemde barışı korumanın esas prensiplerine sadık kalındığı söylenmelidir (Kenkel, 2013: 125-126).

BM barışı koruma operasyonları ilk altın çağını 1956-1978 arasında yaşamıştır. Bu dönemde BM, farklı bölgelerde 10 yeni barışı koruma misyonu başlatmıştır. Bunu takip eden 1979-1988 dönemi ise barışı koruma operasyonları açısından sessiz geçmiştir (Diehl, 2008: 43-47).

Barış operasyonlarında ikinci nesil 'ikinci altın çağ' olarak adlandırılan Soğuk Savaş sonrasında başlamıştır. Operasyonlardaki artış, 1992'de BM Barışı Koruma Operasyonları Dairesi'nin oluşmasına neden olmuştur. Bu faaliyetlere yönelik artışın temel nedenleri arasında iki kutuplu düzenin çöküşü, iç çatışmaların artması, 'başarısız' devletlerin (*failed states*) sayısının artması gibi faktörler gösterilmektedir (Diehl, 2008: 53). Barışı koruma operasyonlarının sayısının artmasına geçmişteki örneklerinden çok daha riskli ortamlarda ve daha karmaşık görevlerin yürütülmeye başlanması eşlik etmiştir.

Bu nesildeki barışı koruma operasyonları sadece çatışmaları durdurmak değil, aynı zamanda çatışmadan barışa dönüşüme yardım etmek için icra edilmektedirler. Bu nedenle politik dönüşüm için gerekli 'sivil görevler' önem kazanmıştır (Kenkel, 2013: 128). Geniş kapsamda düşünölmeye başlayan ve 'genişletilmiş barışı koruma' (*wider peacekeeping*) şeklinde karşımıza çıkan bu operasyonlar çatışmaların önlenmesi, terhis etme, askeri yardım gibi faaliyetleri kapsayan bir anlamda düşünölmeye başlanmıştır. Bu nesildeki barış misyonlarında geleneksel barışı koruma prensiplerine sadık kalarak düşman ortamlarda geleneksel ve dönüşümsel görevler de üstlenilmektedir (Bellamy vd., 2010: 193).

Bunun en çarpıcı örneklerinden biri Somali'de 1992'de başlayan UNOSOM (*United Nations Operation in Somalia*)'dur. Bu misyonu diğerlerinden ayıran en önemli özelliği iç çatışmalar ve insani nedenler öne sürölerek başlatılmış olmasıdır. Ayrıca, Somali'de iktidar sahibi bir hükümetin yokluğu nedeniyle ev sahibi ülkenin rızasının aranmamış olması da dikkat çekmektedir. Bu gibi nedenlerle UNOSOM, acil yardım ve hukuk düzeninin kurulması gibi görevler üstlenmiştir (Diehl, 2008: 51). Bu özellikler barışı koruma operasyonlarının geleneksel yapısının dışına çıkıldığını göstermektedir. Nitekim, BM'nin 1992'de yayımladığı bir raporda bu hususa dikkat çekilerek, çatışmaların yapısal nedenleriyle ilgilenmek ve arkasındaki temel sorunları çözmek üzere 'barış inşası' operasyonları gündeme alınmıştır (*An Agenda for Peace*, 1992).

Barışı koruma
operasyonları
genel olarak dört
nesile
ayrılmaktadır.
Yoğunlukla
yürütülen
faaliyetlere göre
bunlar
geleneksel barışı
koruma, sivil
görevler, barışa
zorlama, barış
inşasıdır.

BM operasyonlarındaki başarısızlıkların da gündeme geldiği bu dönemde, Somali misyonunun büyük kayıplarla sona ermesi, Ruanda ve Srebrenica'daki BM misyonlarının barış kuvvetlerinin önlerinde gerçekleşen katliamlara sessiz kalmaları gibi örnekler operasyonların etkinliği ve geleceği hakkında beliren şüpheleri kuvvetlendirmiştir. Bu tartışmalar barış operasyonlarında 3. neslin doğmasına zemin hazırlamıştır. Bu operasyonlar, insan haklarının korunması amacıyla BM Antlaşması VII. bölümüne uygun olarak kuvvet kullanılmasını içermeye başlamıştır. 3. nesilde sadece BM değil, bölgesel örgütler de bu tip operasyonlar düzenlemeye başlamışlardır.

Barış operasyonlarının etkinliğinin sorgulanmaya başlanması üzerine dönemin BM Genel Sekreteri Kofi Annan, mevcut sistemin incelenmesi ve değişim için önerilerin tartışılması amacıyla üst düzey bir 'BM Barış Operasyonları Paneli' oluşturmuştur. Çalışma grubunun başkanı olan Lakhdar Brahimi'nin adını taşıyan ve 'Brahimi Raporu' olarak adlandırılan sonuç raporu, mevcut durum analizi ve gelecekle ilgili öngörüler içermesi açısından önemli bulgular içermektedir. Söz konusu raporla BM'nin görevlilerinin kendilerini koruyacak, misyonun yüklediği görevleri yapabilecek ve çatışmaların ortasındaki sivilleri koruyabilecek yetenekte olmaları gerektiği vurgulanmıştır (United Nations [web], 2000: x).

Bu yaklaşım, insani nedenlerle üçüncü tarafın veya örgütlerin kuvvet kullanma yorumlarının genişlemesi ve nihayetinde 'insancıl müdahale' (*humanitarian intervention*) ve 'koruma sorumluluğu' (*responsibility to protect / R2P*) gibi kavramların barışı koruma kapsamında tartışılmasının önünü açmıştır. Bu tartışmalar, en geniş kapsamda, devletlerin kendi vatandaşlarının güvenliğini sağlayamaması durumunda bu sorumluluğun uluslararası topluma geçebileceği gibi bir yaklaşım üzerinden sürdürülmüştür. Açıkça ulusal egemenliğe önemli bir meydan okuma sunan bu yaklaşım, barışı koruma operasyonlarının geleneksel prensiplerinin de sarsılmasına ve sorgulanmasına neden olmuştur.

'İnsancıl müdahale' ve 'koruma sorumluluğu' kavramları üzerinde tartışmalar sürdürülürken, 1999'da NATO'nun Kosova müdahalesi ile Avustralya'nın öncülüğünde Doğu Timor'a başlatılan operasyon yeni yaklaşımın ilk örnekleri arasında yer almışlardır. Kosova'da müdahaleye yönelik alınan bir karar yok iken, Doğu Timor'da BM Güvenlik Konseyi'nin 15 Eylül 1999 tarihli 1264 sayılı kararıyla operasyonun başlatıldığı ifade edilmelidir. Bu tip müdahalelere BM Güvenlik Konseyi'nin 1973 sayılı kararı ile 19 Mart 2011'de Libya'da başlatılan operasyon bir diğer örnek olarak verilebilir. BM Güvenlik Konseyi'nin Kosova'da müdahaleye yönelik karar almaması, Libya'da ise alınan bir karar olmasına rağmen bunun oldukça geniş

BM eski Genel Sekreteri Dag Hammarskjöld tarafından yapılan bir benzetmeyle, barışı koruma operasyonlarının BM Antlaşmasının 6,5. bölümüne uygun olduğu ifade edilmektedir.

yorumlanması uluslararası hukukta meşruiyet tartışmalarına neden olmuştur. Nitekim Rusya Federasyonu ve Çin, bu örneklerden yola çıkarak ‘koruma sorumluluğu’ ilkesinin keyfi yorumlandığı iddiasıyla Suriye’de benzeri bir müdahaleye izin vermeyeceklerdir.

Dördüncü nesil operasyonlara ise küreselleşme ve bilgi teknolojilerindeki değişim nedeniyle çatışma ortamında yaşanan değişim damga vurmuştur. Çoğunlukla ‘4. Sanayi Devrimi’ olarak ifadesini bulan bu değişimlere sınırların bulanıklaşması, iletişim ve ulaşım teknolojilerinin yoğun olarak kullanılması, sorunların fiziksel ve sosyo-kültürel olarak birbirleriyle bağlantılı hale gelmesi eşlik etmektedir. Tehdit ortamı düzensiz silahlı unsurlar, terörist örgütler ve suç örgütleri gibi devlet altı aktörleri içerir hale gelmiştir. Bu şekilde ortaya çıkan günümüz tehdit yapısının karmaşıklığı ve çok boyutluluğu buna uygun müdahale yöntem ve araçlarına duyulan ihtiyacı gündeme getirmeye başlamıştır. Kimi çalışmalarda bu dönemde uygulanan barış operasyonlarının ‘güçlü barış inşası’ (*robust peacebuilding*) olarak adlandırıldığı görülmektedir (Bellamy vd., 2010: 231). Bu operasyonlarda barış güçleri öncekilerden daha fazla silahlı güce sahiptirler ve askeri yetenekleri daha yüksektir. Ayrıca bu misyonlardaki angajman kuralları kuvvet kullanma konusunda daha esnek yönergeleri içerir hale getirilmiştir.

Günümüz barışı koruma operasyonlarının başka bir özelliği de kullanılan kuvvet yapısına ilişkindir. Sahada karşılaşılan tehdit tipinin çeşitliliği uluslararası polis birimleri ve jandarma tipi kuvvetlerin barışı koruma operasyonlarında daha sık kullanılmasına neden olmuştur. Bunun yanında, son nesil operasyonlarda, çatışmaların görünen güvenlik etkilerinin azaltılmasının yanında, bunların kökeninde yatan siyasi, ekonomik ve sosyo-kültürel nedenlerin de giderilmesi yönünde programlar yürütülmektedir. Sonuç olarak 4. nesil barışı koruma operasyonlarının şu özelliklere sahip olduğu görülmektedir: Müdahalelerde ev sahibi devletin rızasının aranması şartına hassasiyet gösterilmemektedir; söylemde de olsa insani kaygılar ön planda tutulmaktadır; amaçlara ulaşmak için askeri kuvvetler daha yoğun kullanılmaktadır (Cottey, 2008: 429-432).

Tehdit ortamındaki çok boyutluluk ve bulaşıcı etkileri, bölgesel örgütler ile uluslararası örgütlerin ikinci nesille başlayan, fakat üçüncü nesil operasyonlarda yoğunlaşan bir şekilde barış operasyonlarına dâhil olmalarına neden olmuştur. NATO, Avrupa Birliği, Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı, Afrika Birliği, Batı Afrika Devletleri Ekonomik Topluluğu (ECOWAS) bunlardan ilk aklı gelenler arasındadır. Ayrıca, özel askeri şirketler ve uluslararası hükümet dışı örgütler (Uluslararası Kızılhaç Örgütü, OXFAM, Uluslararası Çocukları Koruma Örgütü bunlara verilebilecek birkaç

Barışı koruma operasyonlarının teoride olduğu gibi barış antlaşmaları neticesinde ve nispeten çatışmasız bir ortamda yürütülmesi düşüncesinin günümüz tehdit ortamında pek karşılığı kalmamıştır.

örnek arasında sayılabilir.) bu operasyonlarda artan şekilde rol oynamaya başlamışlardır. Çatışma alanında lojistik, eğitim, istihbarat, iletişim, teknolojik alt yapı, insani yardım ve sosyal refah gibi alanlarda bu örgütlerin görev aldıkları dikkat çekmektedir.

Barışı koruma operasyonları, çatışmaların değişen doğası, uluslararası sistemin dönüşümü ve yeni aktörlerin ortaya çıkması, insan güvenliğinin öncelikli hale gelmeye başlaması ve çatışma bölgelerine müdahalede görülen örgütsel sorunlar sebebiyle geçmişten günümüze değişime uğramıştır. Geleneksel barışı koruma prensipleri özellikle insan haklarına saygının sağlanması gibi sebeplerle esnetilmeye başlanmıştır. İnsani müdahale ve ulusal güvenlik günümüzün barış operasyonların en çok tartışılan konuları arasına girmiştir. Böylece barışı koruma operasyonlarının, teoride olduğu gibi barış antlaşmaları neticesinde ve nispeten çatışmasız bir ortamda yürütülmesi düşüncesinin günümüz tehdit ortamında pek karşılığı kalmamıştır. Barışı koruma birlikleri bizzat çatışma ortamlarına gönderilmekte ya da görevlendirildikleri bölgelerde çatışmalar tekrar ortaya çıkmaktadır. Bu durum misyonların güç kullanma görev tanımlarının esnetilmesi ve güvenlik birimlerinin insan gücü, silah ve teçhizat olarak güçlendirilmesi ile sonuçlanmaktadır. Bu nedenle günümüz barışı koruma operasyonlarının, güç kullanmanın artmasıyla birlikte, BM Antlaşması'nın 6,5. bölümüne değil, artık '6,75. bölümüne uygun yapıldığı' belirtilmektedir (Fortna, 2004: 270). Ayrıca sorunların köken sebeplerine inilmesi ihtiyacı, barışı koruma ve barış inşası faaliyetlerinin birbirinden ayrılamamasına ve iç içe yürütülme ihtiyacının ortaya çıkmasına neden olmaktadır.

Tehdit ortamının değişmesiyle beraber barışı koruma misyonlarının görevleri ve yapıları değişmiş, misyonların kurulması aşamasında başvuru uluslararası hukuk metinleri daha esnek yorumlanmaya başlamıştır. Bu değişim, 'koruma sorumluluğu' ve 'insancıl müdahale' gibi kavramların tartışma ortamına girmesine zemin hazırlamıştır. Gelecekte yürütülecek barış misyonlarının çok boyutlu yapısını koruyacağı, fakat kuvvet kullanma üzerinde başlayan tartışmaların kısa vadede çözüm bulmayacağı anlaşılmaktadır.

KAYNAKÇA

An Agenda for Peace (1992). <http://www.un-documents.net/a47-277.htm> (Erişim Tarihi: 27 Temmuz 2019).

Bellamy, Alex J., Paul D. Williams ve Stuart Griffin (2010). *Understanding Peacekeeping*. Cambridge: Polity Press.

Cottey, Andrew (2008). “Beyond humanitarian intervention: The new politics of peacekeeping and intervention”, *Contemporary Politics*, Cilt 14 (4), ss. 429-446.

Diehl, Paul F. (2008). *Peace Operations*. Cambridge: Polity Press.

Fortna, Virginia P. (2004). “Does Peacekeeping Keep Peace? International Intervention and the Duration of Peace after Civil War”, *International Studies Quarterly*, Cilt 48 (2), ss. 269-292.

Kenkel, K. Michael. (2013). “Five generations of peace operations: from the ‘thin blue line’ to ‘painting a country blue’ ”, *Revista Brasileira de Política Internacional*, Cilt 56 (1), ss. 122-143.

United Nations (2000). *Brahimi Raporu*. <http://undocs.org/A/55/305> (Erişim Tarihi: 18 Temmuz 2019).

United Nations (2008). *United Nations Peacekeeping Operations: Principles and Guidelines*.

https://www.un.org/ruleoflaw/files/Capstone_Doctrine_ENG.pdf (Erişim Tarihi: 25 Ağustos 2019).

United Nations Peacekeeping Operations (2019). <https://peacekeeping.un.org/en/where-we-operate> (Erişim Tarihi 30 Ağustos 2019).

EK OKUMA

Kaldor, Mary. (2012). *New and Old Wars*. Cambridge: Polity Press.

Pattison, James. (2010). *Humanitarian Intervention and the Responsibility to Protect: Who Should Intervene?* Oxford: Oxford University Press.

İNTERNET

UN Peacekeeping Operations, <https://peacekeeping.un.org/>.

Türkiye Barışı Koruma Veri Tabanı, <http://tubakov.org>.

FİLM

Hotel Rwanda (2004), Yönetmen: Terry George. ABD: United Artists.

Uluslararası İlişkiler Konseyi (UİK) Derneği, Türkiye’de uluslararası ilişkiler çalışmalarının gelişimine katkıda bulunmak, ilgili alanlarda çalışanları bir araya getirmek ve çalışmalarını desteklemek amacıyla bir grup akademisyen, medya çalışanı ve dışişleri mensubu tarafından 2004 yılında tarihinde kurulmuştur. 2010 yılından beri *International Studies Association (ISA)* ortak kuruluşu ve 2016’dan beri de *Balkan Political Science Association (BPSA)* üyesi olan UİK, iki yılda bir düzenlediği *Uluslararası İlişkiler Çalışmaları ve Eğitimi Kongresi* ile *Güvenlik Akademisi* ve *Dış Politika Akademisi* eğitim programlarını gerçekleştirmektedir. Uluslararası İlişkiler disiplininin Türkiye’deki gelişimine katkı yapmış öğretim üyelerine yönelik *Ustalara Saygı Ödülü* ile genç akademisyenlere yönelik *Teşvik Ödülü* veren UİK, başta *Uluslararası İlişkiler* dergisi ile *Güvenlik Çalışmaları* serisi olmak üzere kapsamlı bir yayım programı ile *Güvenlik Portalı (GP)*, *Türkiye Barışı Koruma Veri Tabanı (TÜBAKOV)*, *Kavram Avcıları* ve *Black Sea Young Reformers Fellowship (BSYRF)* projelerini hayata geçirmiştir.

UİK hakkında daha fazla bilgi almak için, lütfen [web sayfasını](https://www.uik.org.tr) (https://www.uik.org.tr) ziyaret ediniz.

© UİK 2019

Bu çalışmanın telif hakları Uluslararası İlişkiler Konseyi (UİK)’e ait olup, 5846 Sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu uyarınca kaynak gösterilerek kısmen yapılacak makul alıntılar dışında, hiçbir şekilde önceden izin alınmaksızın kullanılamaz, yeniden yayımlanamaz. Bu çalışmada yer alan değerlendirmeler yazarına aittir; UİK’in kurumsal görüşünü yansıtmamaktadır.

Güvenlik Yazıları, NATO Kamu Diplomasisi Birimi tarafından desteklenmektedir.

Security Papers are supported by the NATO Public Diplomacy Division.